

Sv. Jedert pri Slovenjgradcu. Meseca novembra sta se poročila Avgust Zavodnik, železničar, in Elizabeta Razgoršek, kmečka hči. Na nevestinem domu se je vršila gostija, katere so se udeležili sosedji in sorodniki.

Sele pri Slovenjgradcu. V našem hribovitem kraju ne doživljamo bogve kakšnih izvanrednih dogodkov. Pa vendar še živimo in hočemo živeti! Zato smo do 92 odstotkov vseh volilnih upravičencev naše fare pristopili v novo stranko JRZ. Kmetje in delavci, na skupno delo, da s tem pokažemo, da smo še in da nas je vedno več. — Poročila se je dne 25. novembra hčerka tukajšnjega uglednega kmeta in cerkvenega ključarja po domače Zaberčika gđe. Hovnik Stefanija s pridnim fantom Obertan Rokom iz Bistriškega vrha pri Črni. Novoporočencema želimo obilo sreče!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Pred nedavnim smo imeli velik shod JRZ. Shod se je vršil v gostilniških prostorih g. Dominika Peklarja ter je bil prav dobro obiskan. Se pač vidi, kdo ima ljudstvo za seboj. Pomniti je treba tudi to, da nismo potrebovali ne javne kakor tudi ne tajne straže, katera je bila svoj čas pri JNS običajna. Na shodu nam je obširno poročal o notranji kakor tudi o zunanji politiki naš stari znanec in prijatelj g. Franjo Žebot iz Maribora. O gospodarskih zadevah, posebno pa o novem zakonu o zaščiti kmeta, nam je izčrpno poročal g. dr. Leskovar ml. iz Maribora. Organizacija JRZ dobro napreduje, tako da bomo v najkrajšem času vsi vključeni v tej organizaciji.

Gočova. Vinjeni delavci so s plankami in koli napadli 59letnega posestnika Frana Vau-potiča iz Gočove ter ga nevarno poškodovali.

Gorišnica. Krajevni odbor JRZ je tako sestavljen: predsednik Ivan Vesenjaj, minister v pokoju, Krčevina pri Mariboru; podpredsednik: Franc Prelog, posestnik, Zagojčič, Sv. Marjeta niže Ptuj; tajnik: Jožef Kuk, kaplan, Sv. Marjeta niže Ptuj; blagajnik: Jožef Horvat, posestnik, Muretinčič, Sv. Marjeta niže Ptuj.

Gajovci pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Dne 21. novembra zvečer sta šla domov iz Haloz od vinogradnega posestva oče Franc Kujec in njegova starejša hčer Ana. Pri dravskem mostu pri Borlu je oče malo zacetal, a hčerka pa je šla po temi sama domov ob obrežju Drave mimo Ožingarjevega mlina. Ker je ti- sto noč ni bilo domov, so jo šli naslednji dan iskat, boječ se, da je v temni in deževni noči kje ponesrečila. Res so v vodi ob obrežju našli naplavljen korpico skoraj še polno jabolk, ki jo je ponesrečenka prejšnji večer nosila, nje same pa ni bilo nikjer. Zato se upravičeno sodi, da je deklica v temni noči s samotne obrežne poti zašla, ali pa se je epotaknila ter je padla v reko, ki jo je takoj pogoltnila. Ponesrečenka je bila dobra in delavna deklica in mnogim umrlim vaščanom sta s sestro spletili mrliske vence. Ta nesreča nam je opomin: bodimo previdni, ker noč tma svojo moč. Če že dobi človeka na potu tema, je boljše iti po glavnih, lepših in bolj varnih potih, četudi mogoče malo daljših, ko pa po samotnih in nevarnih.

Poljčane. V naši župniji smo imeli pobožnost čiščenja presv. Rešnjega Telesa. Pri sv. mašah in pridigah je bila cerkev polna vernega ljudstva. Tudi čez dan so se vrstili molilci, zlasti dekleta Marijine družbe. Ves dan so ljudje prihajali in odhajali. Ljudje pač sami uvidijo, kje najdejo uteho v težavah in pobudo za dobro.

Pri težki stolici

napetosti, glavobolu vsled zaprtja očisti ena do dve čaši naravne

FRANZ-JOSEFOVE

grenke vode prebavne organe. Franz Josefovo vodo lahko jemljejo tudi bolniki, ki leže, in jo imajo za dobro. 1275

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

Zreče. Poročil se je dne 25. novembra Jožef Kovač, posestniški sin in dolgoletni cerkveni pevec, ki se je tudi na odru večkrat prikazal. Zadnjič je igral mlado Bredo. Poročil se je z gospo Ano Leskovar, sedaj samostojno posestnico v Čadramu, poprej doma v Slavkovi, Kvačova. V obe hiši, v Kovačevo in v Kvačevo, že zahaja »Slovenski gospodar« čez

35 let, kakor bo tudi v novi dom. Želimo obilo sreče!

Pišec. Zadnji čas trgujemo z vinom, z našo dobro kapljico. Žal le, da kupci tako omalovažujejo naše vince in ga tako sramotno nizko plačujejo. Saj ga težko prodajemo nad 3 Din liter. Kam bo to šlo? Boma ga morali že doma spiti, da bo cena višja, kakor v krajih, kjer pridelajo veliko kave, jo sežgo, da ima potem višjo ceno. In krompir mečejo v vodo, da ga boljše skuhamo. Pri vsem tem pa pijemo, da smo dobre volje. Kdo bi vedno tužen bil? Sicer pa se še ne pretepamo, pa ne smemo se hvaliti prežgodaj, kajti do tega še tudi lahko pride. — Komaj smo pozabili na vlom, ki je bil izvršen pred meseci v trgovino g. Josipa Kostevca, so nas v noči od 25. na 26. novembra t. l. zlikovci zopet presenetili. Tokrat so se spravili nad pekarno g. Stojana. Pri podzemskem oknu so vdrli šipo in se prikradli v notranjost. Od tod so jo mah-nili v gornje prostore. Sreča v nesreči je bila pač ta, da je g. Stojan v stanovanju imel psa zaprtega in je ta alarmiral gospodarja in tako zlikovce prepočil. Odnegli so le 9 štruc kruha, nekaj praznih vreč, 2 para čevljev, nekaj obleke in perila. Za zlikovce pozvedujejo orožniki. Kakor pri g. Kostevcu, tako so najbrž tudi od g. Stojana zlikovci zabrisali za seboj vsako sled. Kaj še bo sedaj na zimo, če pred faloti in tatovi ne bomo varni!?

Sv. Lenart nad Laškim. Letošnje leto, katerega bomo skoro dokončali, je bilo za nas kmete še dokaj povoljno. Letina je bila precej dobra, v splošnem rečeno zelo dobra, kajti obrodili so v glavnem vsi kmetijski pridelki, tako kmetu vsaj ne bo treba stradati. Pa tudi sadje je obrodilo, za katerega je ubogi kmet dobil nekaj denarja, da je svojo družino oblekel vsaj za silo ter dobil za davke in obresti. Sadje je bilo to leto za našega kmeta rešilna bilka, da se ni potopil v morju splošnih težav. Splošno zadovoljstvo pa čuti naš kmet tudi v tem, da so minuli časi JNSarske politike, katera je prizadjala našemu kmetu toliko gorja, ker se ni upoštevala nobena njegova želja. Kmeta je že spravila skoro na rob propada. Veliko nado stavijo naši kmetje v sedanjo vladno ter trdno upajo, da bo znala ščititi naše koristi.

da bi bila lahko ribila. Zadnja dva dni sta bila celo brez pitne vode. In vendar, ko sta stala sedaj tik pred ciljem in sta opazovala mirno pre-ko skale se spuščajoči vodopad, za kojega steklenim zastorom se je skrivala skrivnost zlate soteske, sta pozabila nekoliko trenutkov na pekočo ter žgečo žejo. Seveda, nista videla čudovite slike dolgih, sivih, skalnatih sten, katere so vsesavale posiljavajoče se solnčne žarke, ne svetlikajočega se zlatega blišča, ki je odseval iz čiste vode in ne belih pen, ki so puhtele liki lahni oblaki kvišku — njune oči so iskale le to, kar se je nahajalo za vsemi temi naravnimi čudeži, kar ju je tedne potovanja gnalo le zmiraj naprej, v upu in dvomih, skozi nevarnosti ter nepopisne napore in slednjič skozi omaganje vsled gladi in žeje...

Oni zadnji večer pred dosego cilja nista zakurila niti ognja, čeravno je bilo ob potoku vse polno suhljadi. Bila sta preveč izčrpana. Privoščila sta si vsak le prgišče moke, katera je bila posušena v trde kose. Zavila sta se v odeje in se prepustila omotičnemu spanju.

Že precej občuten nočni mraz je nagnal drugo jutro popotnika zgodaj izpod odej. Ker sta bila vajena, da sta povžila strogo odmerjeno hrano šele opoldne, se nista zadrževala s kurjenjem ognja. Računala sta, da ju bo dovolj ogrel dvig do vodopada, kateri je tvoril po sporočilu indijanskega preroka dohod do zlate soteske. Videti je bilo vnaprej, da bosta morala plezati do vodopada 2—3 ure. Nikakor tudi nista smela zgubljati časa radi pomanjkanja živeža.

Ne glede na mraz ter kruleči želodec jima ni privoščilo miru mrzlično vznemirjenje, ker sta bila vendarle na cilju in čez par ur bosta gledala z lastnimi očmi skrivnost suhega zlata. Predstava, da bosta brodila z rokami po svetlikajočih se zlatih zrnih, predno bo doseglo solnce vrhunec dnevene poti — in potem pa zopet strah, da so bile vse težave ter pomanjkanja žrtev indijanskih pripovedk in bajk, vsa ta valovanja po duši so ju tirala naprej med nepopisno srečo in črnim obupom, če je bilo vse — zastoj!

(Dalje sledi.)

z Evropo in radi tega Vam je moja zahvala zagotovljena.

Prvi vojni poročevalec na abesinskih tleh.

Marca leta 1867 so Angleži premagali pri Magdal v Abesiniji neguša Teodorja, kise je radi popolnega poraza po zgubljeni bitki ustrelil. Angleške-mu poveljniku Napieru se je tedaj pridružil vojni poročevalec in sicer 25letni Stanley. Ta je poslal iz Abesinije angleškemu časopisom poročila o naglem prodiranju od strani Angležev in o končni zmagi. Časopisi so prinesli poprej preveselo vest o abesinskem porazu, nego je o tem obvestil Anglijo zmagovalac Napier.